

„ÉPP OLYAN REMEK
ÉS SZÓRAKOZTATÓ, MINT
A *SLAMMED* – *SZÍVCsapás*.
EZ A REGÉNY VALÓDI KÖLTÉSZET.”

– Jamie McGuire, *New York Times*
bestsellerszerző

POINT OF

visszavonuló

RETREAT

fine
selection

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

COLLEEN HOOVER

POINT OF

visszavonuló

RETREAT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Ezt a könyvet azoknak ajánlom,
akik olvasták a Slammed/Szívcsapást, és arra biztattak,
hogy folytassam Layken és Will történetét.*

Előszó

DECEMBER 31.

„Fogadalmak”

Érzem, hogy ez a mi évünk lesz. Lake-é és az enyém.

Az elmúlt időszak nem sok jót tartogatott a számunkra. A szüleim több mint három évvel ezelőtt váratlanul meghaltak, és azóta egyedül nevelem az öcsémet. Ráadásul Vaughn közvetlenül a tragédia után úgy döntött, hogy véget vet a két éve tartó kapcsolatunknak. Mindennek a tetejébe még az ösztöndíjamról is le kellett mondanom. Az, hogy ott hagytam az egyetemet, és visszaköltöztem Ypsilantibe, hogy Caulder gyámja legyek, életem egyik legnehezebb döntése volt... De egyben az egyik legjobb is.

A következő év minden egyes napja az alkalmazkodásról szólt. Hozzá kellett szoknom ahhoz, hogy összetörték a szívem, hogy többé nincsenek szüleim, és hogy egy csapásra magam is szülő és családfenntartó lettem. Ha jobban

belegondolok, Caulder nélkül nem tudtam volna végigcsinálni. Ő volt az, aki végig tartotta bennem a lelket.

A tavalyi év első felére nem is emlékszem. Az időszámítás számomra szeptember 22-én kezdődött el, aznap, amikor először megláttam Lake-et. Na persze, az ezután következő hónapok éppen olyan bonyodalmasak voltak, mint a korábbiak, csak egészen más módon. Soha senkivel nem éreztem olyan boldognak magam, mint vele – de a körülmények közénk álltak, így akkoriban nem volt részem túl sok boldogságban.

Ez az év már jobban alakult, legalábbis bizonyos szempontból. Rengeteg szerelem, fájdalom, gyógyulás és még több alkalmazkodás volt benne.

Julia szeptemberben hagyott itt bennünket. Nem is sejtettem, hogy a halála ennyire megvisel majd. Szinte olyan volt, mintha a saját édesanyámat vesztettem volna el újra.

Hiányzik anyja, és hiányzik Julia. Még szerencse, hogy itt van nekem Lake.

Akárcsak én, apa is szeretett írni. Mindig azt mondogatta, hogy ha naponta leírjuk a gondolatainkat, az felér egy lélekterápiával. Talán azért tettem túl magam ennyire nehezen az elmúlt három év történésein, mert nem fogadtam meg a tanácsát. Úgy gondoltam, hogy az a néhány slam-előadás elegendő terápia lesz a számomra. Talán tévedtem. Szeretném, ha az elkövetkező évem éppen olyan lenne, amilyenre terveztem: tökéletes. Így hát elhatároztam, hogy mostantól írni fogok. Ha aznap csak egyetlen szó kívánczik ki belőlem, azt is papírra vetem... a lényeg, hogy kiadjam magamból.

ELSŐ RÉSZ

I.

JANUÁR 5., CSÜTÖRTÖK

Ma feliratkoztam az órákra. Nem sikerült megszípni azokat a napokat, amiket szerettem volna, de mivel már csak két félévem van hátra, nem lehetek túl válogatós a beosztással kapcsolatban. Arra gondoltam, hogy a következő szemeszter után megpályázok egy állást a környékbeli iskolákban. Ha minden jól megy, jövő ilyenkorra már újra taníthatok. Jelenleg diákhitelből élünk, de a nagyszüleim szerencsére mindenben támogatnak, amíg megszerzem az egyetemi diplomát. Nem tudom, mihez kezdenénk nélkülük!

Ma este Gavinnel és Eddie-vel vacsorázunk. Azt hiszem, sajtburgert készítek. A sajtburger jól hangzik. Egyelőre ennyi...

LAYKEN ITT VAN, VAGY ODAÁT? – viharzik be Eddie az ajtón.
– Odaát – kiabálók ki a konyhából.

Talán van valami jel a házamon, ami azt sugallja az embereknek, hogy nem kell kopogtatniuk? Lake már nyilván nem vesződik ezzel,

de úgy tűnik, hogy ez a szokása a barátnőjére is áterjedt. Eddie átszalad az út túloldalára, Lake-ékhez, Gavin pedig öklével megkocogtatja az ajtót, és belép. Ez még nem egyenlő a hivatalos kopogással, de a többiekhez képest így is határozott fejlődést mutat.

– Mit eszünk? – kérdezi, miközben lerúgja a cipőjét.

– Sajtburgert – felelem, és a kezébe nyomok egy sütőlapátot.

A tűzhely felé mutatok, és megkérem, hogy fordítson egyet a hús-pogácsákon, én pedig kiviszem a krumplit a sütőből.

– Will, észrevetted már, hogy valahogy mindig mi ketten robotolunk a konyhában? – kérdezi Gavin.

– Talán nem is baj – felelem krumplilapátolás közben. – Emlékszel még Eddie Alfredójára?

Gavin arca fájdalmas grimaszba rándul, ahogy felidézi a barátnője főztjét.

– Igazad lehet – mondja.

Kikiabálok Kelnek és Cauldernek, hogy jöjjenek megteríteni az asztalt. Az elmúlt egy évben, mióta Lake-vel összejöttünk, Gavin és Eddie hetente legalább kétszer nálunk vacsorázott. Be kellett szereznem egy rendes étkezőasztalt, mert a konyhapultot teljesen kinőttük.

– Szia, Gavin!

Kel belép, és kivisz néhány poharat a szekrényből.

– Szia! – int vissza Gavin. – Kitaláltad már, hol tartsuk a bulidat a jövő héten?

– Nem tudom – von vállat. – Mondjuk, elmehetnénk bowlingozni, vagy tőlem lóghatunk akár itt is.

Közben Caulder is befut, és munkához lát. Észreveszem, hogy a kelletténél eggyel több terítéket készít ki.

– Várunk még valakit? – kérdezem.

– Kel áthívta Kierstent – feleli Caulder incselkedő hangon.

Kiersten úgy egy hónapja költözött az utcába, és Kel szemmel láthatólag érdeklődni kezdett iránta. De persze sohasem vallotta volna be. Most, hogy lassan betölti a tizenegyet, Lake és én már számítottunk erre. Kiersten néhány hónappal idősebb nála, és jóval magasabb, de mivel a lányok gyorsabban érnek, mint a fiúk, Kelnek minden esélye megvan rá, hogy idővel behozza a hátrányát.

– Legközelebb szólj, mielőtt meghívsz valakit! Most készítenem kell még egy sajtburgert – mondom, és a hűtőhöz lépek, hogy kivegyek egy húspogácsát.

– Ő nem eszik iyest. Vegetáriánus – szólal meg Kel.

Nagyszerű! Visszateszem a húst a frigóba.

– Nincs itthon semmilyen húspótló. Most mit adjak neki? Üres kenyeret? – kérdezem.

– Az jó lesz – mondja Kiersten, miközben belép az ajtón, természetesen kopogás nélkül. – Szeretem a kenyeret. És a sült krumpelit is. Csak olyasmit nem eszem, amiért ártatlan állatokat kellett lemészárolni.

Az asztalhoz lép, felkap egy rolni papírtörlet, és laponként tépkedve egy-egy darabot a tányérok mellé fektet. A magabiztossága miatt egy kicsit Eddie-re emlékeztet.

– Ez meg ki? – suttogja Gavin. Őt is megdöbbeníti, milyen otthonosan mozog nálunk a kislány. Most vacsorázik itt először, de ránézésre ezt senki nem mondaná meg róla. Pillanatok alatt átveszi az irányítást.

– A tizenegy éves szomszédunk, akiről a múltkor meséltem. Bár annak alapján, amit az előbb mondott, idősebbnek gondolnám. Azt hiszem, ő inkább egy vörös hajú kislány bőrébe bújt felnőtt.

– Ő az, akibe Kel belezúgott? – vigyorog Gavin.

Szinte látom, ahogy beindulnak az agyában a fogaskerekek. Már most azon gondolkodik, hogyan fogja zavarba hozni Kelt a vacsoránál. Érdekes estének nézünk elébe.

Gavinnel az elmúlt év során elég jó barátságba kerültünk. Ez már csak azért is jól jött, mert Eddie és Lake szinte elválaszthatatlanok voltak. Az, hogy Kel és Caulder is jól kijönnek velük, már csak hab a tortán. Nagyon jó kis társaság jött össze, és szívből remélem, hogy ez a csapat együtt is marad. Végre Eddie és Lake is befut, és asztalhoz ül. Lake haja még vizes, egy kis kontyban fogja össze a feje búbján. Mamuszban, melegítőnadrágban és pólóban jött át. Tetszik, hogy már ennyire otthon érzi magát nálam. Leül mellém, és pusztít nyom az arcomra.

– Kösz, drágám! – mondja. – Sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott. Próbáltam online bejelentkezni a statisztikakurzusra, de betelt a csoport. Holnap be kell vetnem minden csáberőmet a tanulmányi irodában.

– Miért veszel fel statisztikát? – kérdezi Gavin, miközben ketchupot nyom a tányérjára.

– Télen lenyomtam gyorstalpalón az algebra kettőt. Próbálom első évben letudni az összes matekos tárgyat, hogy minél előbb megszabaduljak tőlük.

Lake kiveszi a ketchupos flakont Gavin kezéből, és mindkettőnknek nyom belőle egy-egy adagot.

– Hová sietsz ennyire? – értetlenkedik Gavin. – Már most több kredited van, mint Eddie-nek és nekem együttvéve.

Eddie egyetértően bólint, és beleharap a sajtburgerébe. Lake Kel és Caulder felé biccent.

– Csakhogy nekem több *gyerekem* is van, mint kettőtöknek együttvéve. Hát *ezért* a nagy sietség.

– Mi a szakirányod? – fordul Lake-hez Kiersten.

Eddie a hang irányába néz. Csak most veszi észre, hogy plusz egy fő ül az asztalnál.

– Te meg ki vagy? – kérdezi.

Kiersten rámosolyog.

– Kiersten. A házunk a szemközti oldalon áll, átlósan Willével és Caulderével, és párhuzamosan Laykenével és Kelével. Detroitból költöztünk ide karácsony előtt. Anya szerint le kellett lépnünk a városból, mielőtt a város lép át rajtunk... bármit is jelentsen ez. Tizenegy éves vagyok. 2011. 11. 11-én töltöttem be a tizenegyet. Elég fontos nap volt. Nem sokan mondhatják el magukról, hogy éppen 2011. 11. 11-én lettek tizenegy évesek. Csak az a kár, hogy délután háromkor születtem. Ha mondjuk 11 óra 11-kor bújtam volna ki, tutira bekerülök a hírekbe, vagy ilyesmi. Akkor felvettem volna a műsort, és később betehettem volna a portfóliómba. Ugyanis színésznőnek készülök.

Mindannyian csodálkozva meredünk Kierstenre, de őt ez szemmel láthatólag nem tudja kizökkenteni.

– Szóval mi a szakirányod, Layken? – ismétli meg a kérdést.

Lake leteszi a sajtburgerét és megköszörüli a torkát. Pontosan tudom, mennyire utálja ezt a kérdést.

– Még nem döntöttem el – feleli határozott hangon. Kiersten sajnálkozó pillantást vet rá.

– Értem. A nagy döntés. A legidősebb bátyám három éven át volt másodéves a fősulin. Mostanra annyi kreditet gyűjtött, hogy már öt különböző szakirányt választhatott volna. Szerintem azért nem akar dönteni, mert neki tökéletesen megfelel, hogy mindennap délig alszik, bemegy az egyetemre, beül három órára, esténként meg bulizni jár. Ez biztosan jobb poén, mint lediplomázni és munkát

szerezni. Anyukám szerint viszont csak így próbálja felfedezni a benne rejlő képességeket. Ekkora baromságot!

Nekem hirtelen megakad az üdítő a nyelőcsövemben, akkorát nevetek.

– Azt mondta, hogy „baromság”! – kiált fel Kel.

– Kel, ne mondd azt, hogy „baromság”! – szól rá Lake.

– De Kiersten mondta először, hogy „baromság” – veszi védelmébe barátját Caulder.

– Caulder, ne mondd, hogy „baromság”! – kiabálok rá.

– Bocsi! – szabadkozik Kiersten. – Anyukám szerint a káromkodás a Szövetségi Kommunikációs Bizottság hibája, mert bizonyos szavakat ebbe a kategóriába sorolt. Ha ezeket a szavakat sokat használnánk, többé már nem számítának káromkodásnak, és senki sem sértődne meg rajtuk.

Te jó ég, ezzel a kölyökkel nem könnyű lépést tartani!

– Tehát anyukád arra *bátorít* benneteket, hogy káromkodjatok?
– kérdezi Gavin.

Kiersten bólint.

– Bár én ezt nem így fogom fel. Inkább arra buzdít bennünket, hogy merjünk szembeszállni egy olyan rendszerrel, amely bizonyos szavakat megbélyegez és károsnak kiált ki, holott azok éppúgy betűk véletlenszerű keverékéből állnak, mint bármelyik másik szó. Például vegyük a „pillangót”. Mi van, ha egy nap valaki kitálálja, hogy ez egy káromkodás? Az emberek hirtelen sértésként kezdi használni, és mindenféle negatív érzelmeket társítanak hozzá. Maga a *szó* semmit sem jelent, csupán a társadalom által ráruházott negatív asszociációk révén válik káromkodássá. Viszont ha állandóan pillangót mondunk, az emberek egy idő után érzéketlenné válnak rá. A sokkhatás csökken, és végül ez is csak egy kifejezés lesz

a sok közül. Ugyanez érvényes az összes úgynevezett szitokszóra. Ha sokat ismétелgetjük őket, senkit sem zavarnak majd. Legalább is anyukám szerint.

Kiersten ránk vigyorog, és beletunkolja a sült krumpliját a ketchupba. Valahányszor meglátogat bennünket, mindig eltöpreng az azon, vajon mitől lett ilyen. Az édesanyjával még nem találkoztam, de az alapján, amit hallottam róla, nem mindennapi asszony lehet. Kiersten szemmel láthatólag sokkal okosabb, mint a vele egykorú gyerekek, de mégis furcsa. A kiselőadásait hallgatva Kel és Caulder valahogy olyan normálisnak tőnnek.

– Kiersten! – szólal meg Eddie. – Leszel a legjobb barátnőm?

Lake felkap egy maréknyi krumplit, és a fejéhez vágta.

– Micsoda baromság! – mondja.

– Tudod mit? Te meg *pillangózd* meg magad! – feleli Eddie, és már repülnek is az újabb hasábok.

Gyorsan magamhoz veszem a tálat, nehogy megint kajacsatába torkolljon az este. A múlt heti után még mindig találok brokkolidarabokat a lakásban.

– Elég legyen! – kiáltok, és az asztalra csapom a tálat. – Ha még egyszer kajacsatázni mertek a házamban, *mindkettőtököt* pillangón rúgom.

Lake látja rajtam, hogy nem tréfálok. Kedvesen megszorítja a lábamat az asztal alatt, és témát vált.

– Mélypont-fénypont – mondja.

– Mi az a mélypont-fénypont? – kérdezi Kiersten.

– Az, amikor elmeséled a napod mélypontját és fénypontját. Hogy milyen rossz és milyen jó dolog történt veled aznap. A szívást és az örömet. Minden este ezt játsszuk vacsoránál – magyarázza Kel. Kiersten bólint, jelezve, hogy megértette a lényegét.

– Én kezdem – szólal meg Eddie. – A mélypont az órafelvétel volt. Csak hétfőre, szerdára és péntekre kaptam időpontokat. A keddi és a csütörtöki helyek mind beteltek.

Mindenki a kedd-csütörtöki órarendre hajtott. Igaz, hogy ezen a napokon tovább kell bent maradni, de cserébe csak heti két napot kell suliba járni.

– A fénypont, hogy megismertem Kierstent, az új legjobb barát-nőmet – néz rá Lake-re.

Lake a tányérján heverő krumpliba markol, és támadásba lendül. Eddie elhajol, és a kaja a padlóra potyog. Elhúszom Lake elől a terítéket. Ő vállat von, és rám mosolyog.

– Bocs! – mondja, és felcsippent egy darabot az én tányéromról.

– Ön következik, Mr. Cooper – fordul hozzám Eddie.

Még most is gyakran szólít a vezetéknevemen, főleg, ha ki akarja hangsúlyozni, milyen dögunalmasnak talál.

– Én is az órafelvétellel szívtam a legnagyobbat. Hétfő, szerda, péntek.

– Micsoda? – néz rám Lake feldúltan. – Azt hittem, hogy mindketten kedd-csütörtöki beosztást kérünk.

– Megpróbáltam, de azokon a napokon nem indítottak nekem való kurzusokat. Írtam neked SMS-t.

– Ez tényleg szívás! – biggyeszti le az ajkát. – Egyébként nem kaptam meg az üzenetedet. Megint eltűnt a mobilom.

Lake állandóan elhagyja a telefonját.

– Na és a fénypont? – kérdezi Eddie.

Ez könnyű kérdés.

– A fénypontom ez az este veletek – felelem, és homlokon csókolom Lake-et.

Kel és Caulder felhorkannak.

– Will, minden áldott *este* ugyanezt mondod – jelenti ki bosszúsan Caulder.

– Én jövök – veszi át a szót Lake. – Az én fénypontom az órafelvétel volt. A statisztikán kívül mind a négy kurzusra bekerültem, ahová szerettem volna. A mélypontom pedig – néz Eddie-re –, hogy a legjobb barátnőm lecserelt egy tizenegy évesre.

Eddie elneveti magát.

– Lehetek én a következő? – kérdezi Kiersten.

Senkinek nincs ellenvetése.

– Az én mélypontom, hogy kenyeret kellett vacsoráznom – néz a tányérjára.

Merész beszólás. Odalökök elé még egy szeletet.

– Ha legközelebb váratlanul beállítasz egy húsimádó család házába vacsorára, gondoskodj magadnak kajáról! – mondom.

A megjegyzésem simán lepattan róla.

– A fénypontom pedig a délután három óra volt – folytatja.

– Miért, mi volt háromkor? – kérdezi Gavin.

– Akkor ért véget a sulis – von vállat Kiersten. – Pillangóra *rühellem* a sulit.

A három kölyök egymásra néz, mintha valami kimondatlan egyezés lenne köztük. Erről majd később beszélgetnem kell Caulderrel. Lake megbök a könyökével, és kérdőn néz rám. Látszik, hogy ugyanarra gondol, amire én.

– Te jössz, bárhogy hívjanak is – fordul Kiersten Gavinhez.

– Gavin vagyok. A mai mélypontom az, hogy egy tizenegy évesnek nagyobb a szókinccse, mint az enyém – vigyorog Kierstenre. – A fénypontom viszont meglepi.

A barátnőjére pillant.

– Mi az? – kérdezi Eddie.

– Tényleg, mi az? – faggatja Lake is.

Én is kíváncsi vagyok. Gavin viszont mosolyogva hátradől a szé-
kében, és várja a tippet. Eddie lök rajta egyet.

– Gyerünk, bökd már ki! – noszogatja.

Gavin előrehajol, és tenyerével az asztalra csap.

– Szereztem munkát! Pizzafutár leszek a Getty'snél! – kiáltja bol-
dogan.

– Ez volt a napod fénypontja? Hogy pizzafutár lehetsz? – értet-
lenkedik Eddie. – Nekem ez inkább mélypontnak hangzik.

– Tudod, hogy kellett egy meló. És ez a Getty's! Imádjuk azt a
helyet – mondja Gavin.

– Hát akkor gratulálok! – fintorog Eddie.

– Kapunk ingyen pizzát? – kérdezi Kel.

– Azt nem, de kaphatsz kedvezményt – feleli Gavin.

– Szuper, akkor nekem ez a mai fénypont! – mondja Kel. – Ol-
csó pizza.

Gavint felvillanyozza, hogy legalább egyvalaki vele örül.

– A mélypontom Brill igazgatónő – folytatja Kel.

– Atyaég! Mit művelt már megint? – kérdezi Lake. – Vagy inkább
te mit műveltél már megint?

– Nem csak én voltam – mentegetőzik Kel.

Caulder az asztalra könyököl, és arcát eltakarva próbál kikerül-
ni a látóteremből.

– Mit csináltál, Caulder? – nézek rá.

Leteszi a kezét, és Gavinre néz. Gavin ugyanúgy fedezékbe vo-
nul, mint az öcsém az előbb. Tovább eszik, mintha mi sem történt
volna, és közben makacsul kerüli a pillantásomat.

– Gavin! Ezúttal milyen disznóságra tanítottad őket? – kérde-
zem.

Gavin felkap két szem krumplit, és a kölykök felé dobja őket.

– Végeztünk! Többet nem mesélek nektek. Állandóan csak bajba keverték!

Kel és Caulder csak nevetnek, és visszahajítják a krumplikat.

– Majd én elmondom, mi történt – vág bele Kiersten. – Ebédidőben kezdődött. Mrs. Brill az ebédlő másik végében ült, és ezek ketten azon gondolkodtak, hogyan tudnák futásra bírni. Az a hír járja, hogy futás közben úgy totyog, mint egy kacsa, és ezt mindenképpen látni akarták. Végül Kel úgy tett, mintha fulladozna, Caulder pedig nagy látványosan mögé állt, csapkodni kezdte a hátát, és eljátszotta rajta a Heimlich-fogást. Mrs. Brill teljesen kiakadt! Amikor odaért hozzánk, Kel beadta neki, hogy már jól van, és Caulder megmentette az életét. Ez még nem is lett volna baj, de a diri addigra felhívatta valakivel a 911-et. Perceken belül két mentőautó és egy tűzoltókocsi hajtott be a suli elé. A szomszéd asztaltól egy srác beköpte, hogy csak eljátszotta az egészet, és ezért Kelt behívták az igazgatói irodába.

Lake előrehajol, és az öccsére mered.

– Mondd, hogy ez csak valami vicc!

– Tényleg annak szántuk – néz rá Kel ártatlanul. – Nem gondoltam volna, hogy kihívja a mentőket. Most egész héten büntetésben leszek.

– És Mrs. Brill miért nem hívott fel engem? – kérdezi Lake.

– Gondolom, megpróbálta – feleli Kel –, de te megint elhagytad a telefonodat.

– Ha még egy beszélgetésre be kell mennem hozzá, szobafogságot kapsz.

Caulderre nézek, de ő makacsul kerüli a pillantásomat.

– És veled mi a helyzet? Engem miért nem hívott fel az igazgatónő? – kérdezem.

Az öcsém felém fordul, és száján huncut mosoly jelenik meg.

– Kel kamuzott neki – feleli. – Azt mondta, hogy tényleg fuldokolt, és én próbáltam megmenteni az életét. Egyébként ez volt a napom fénypontja. Megdicsértek a hősiességemért, és kaptam két szabad kilépőkártyát a tanulószobáról.

Erre is csak az én drága öcsém képes! Nemcsak hogy megússza a büntetést, de még jutalmat is kap.

– Szeretném, ha most már leállítanátok magatokat – nézek a srácokra. – Gavin, te pedig ne tömd a fejüket ezekkel a történetekkel!

– Parancs, Mr. Cooper! – vágja rá pimaszul Gavin, majd a fiúk felé fordul. – Azért valamit tudnom kell. Tényleg úgy totyog, mint egy kacsa?

– Naná! – vihog Kiersten. – A nő kiköpött kacsa. Na és neked mi volt a mai mélypont? – fordul Caulderhez.

Az öcsém komoly képpel néz vissza rá.

– Még kérded? A legjobb barátom majdnem megfulladt. Meg is *halhatott* volna.

Mindnyájunkból kirobban a nevetés. Bármennyire is próbáljuk Lake-vel a felelősségteljes felnőttet játszani, nehéz megtalálni a szülői és a testvéri szerep közötti egyensúlyt. Próbáljuk megválogatni, miért érdemes küzdeni a két kölyökkel, de Lake azt vallja, hogy minél kevesebb csatát vívjunk velük. Az önfeledt kacagásából ítélve a mai esetet nem sorolta a lényeges dolgok közé.

– Most már megehetem? – kérdezi Lake a vacsorájára mutatva, amit nemrég elvettem előle.

Visszacsúsztatom elé a tányért.

– Köszönöm, Mr. Cooper – mondja.

Az asztal alatt finoman megrúgom a térdemmel. Tudja jól, mennyire utálok, amikor így szólít. Nem tudom, miért zavar ennyire,

de van egy sejtésem. Amíg a tanára voltam, a kínok kínját éltük át. Már az első randevúkon nagyon közel kerültünk egymáshoz. Még soha senkivel nem éreztem ilyen jól magam, és ezért nem kellett mást tennem, mint pusztán önmagamot adnom. Egész hétvégén csak rá gondoltam.

Aznap, amikor az iskolában megláttam őt a terem előtti folyosón ácsorogni, úgy éreztem, mintha kitépték volna a szívemet a mellkasomból. Azonnal rájöttem, mit keres ott, neki viszont időbe telt, míg felfogta a helyzetet. Amikor rájött, hogy tanár vagyok, a pillantása mindent elárult. A hír porig sújtotta. Összetört a szíve, ahogy az enyém is. Egy dologban biztos vagyok: soha többé nem szeretnék ilyen fájdalmat látni a szemében.

Kiersten feláll, és a tányérját a mosogatóhoz viszi.

– Most már mennem kell. Kösz a kenyeret, Will. Isteni volt! – pimaszkodik.

– Én is megyek – szólal meg Kel. – Hazakísérlek.

Felpattan a székéről, és követi a lányt az ajtó felé. Lake-re nézek, aki csak a szemét forgatja. Nem tetszik neki, hogy Kel máris szerelmes. Nincs rá felkészülve, hogy egy hormongőzben úszó kiskamaszszal kelljen megküzdenie. Caulder is feláll az asztaltól.

– Megyek a szobámba tévézni – mondja. – Később találkozunk, Kel. Szia, Kiersten!

Elköszönünk egymástól, és a fiatalok eltűnnek a színről.

– Bírom ezt a kiscsajt – töri meg a csendet Eddie, miután Kiersten hallótávolságon kívül kerül. – Remélem, Kel összejön velem, aztán később összeházasodnak, és lesz egy csomó fura gyerekük. Remélem, örökre a mi kis családunk tagja lesz.

– Fogd be, Eddie! – horkan fel Lake. – Kel még csak tízéves. Kicsi még ahhoz, hogy barátnője legyen.

– Azért annyira nem. Különben is, nyolc nap múlva betölti a tizenegyet. A legjobb kor az első szerelemhez – kötekedik Gavin.

Lake egy egész maréknyi sült krumplit vág Gavin képébe. Nekem már csak egy lemondó sóhajra futja. Ezt a lányt lehetetlen féken tartani.

– Ma este te raksz rendet Eddie barátnőd segítségével – mondom. – Gyere, Gavin, nézzünk meccset a tévében, mint az igazi pasik! Addig a lányok elvégzik a piszkos munkát.

Gavin Eddie elé löki a poharát.

– Töltsd tele, asszony! Engem vár a foci.

Miközben Eddie és Lake a konyhában sürgölődnek, kihasználom az alkalmat, és kérek egy szívességet Gavintól. Lake-kel már hetek óta nem voltunk kettesben a fiúk miatt, és szeretnék végre csak vele eltölteni egy kis időt.

– El tudátok vinni Eddie-vel a srácokat holnap este moziba? – kérdezem.

Egy kicsit habozik, ami lelkiismeret-furdalást ébreszt bennem. Lehet, hogy más terveik vannak.

– Az attól függ – mondja. – Kierstent is vinnünk kell?

– Az a csajodtól függ – nevetek fel. – Elvégre most már ő a legjobb barátnője.

Gavin grimaszol egyet.

– Persze, semmi gond – mondja. – Amúgy is moziba készültünk holnap. Mikorra jöjjünk, és meddig tartsuk távol őket?

– Az mindegy, nem készülünk sehová. Csak jó lenne egy kicsit kettesben lenni Lake-kel. Szeretnék átadni neki valamit – felelem.

– Ó! Már értem! Akkor írd egy SMS-t, amikor „átadtad neki”, amit akartál, és hazahozzuk a srácokat.

Megrázom a fejem, és elnevetem magam. Nagyon bírom Gavint, de az már kevésbé tetszik, hogy bármi történik Lake és köztem, vagy Eddie és Gavin közt, arról mindannyian *értesülünk*. Ez a hátulütője annak, ha legjobb barátnőkkel járunk: semmi sem maradhat titokban.

– Indulás! – kiált fel Eddie, és felhúzza Gavint a kanapéről. – Kösz a vacsit, Will! Joel szeretné, ha jövő hétfvégen átjőnnétek hozzánk. Tamalét készít.

Egy jó tamaléra sohasem mondok nemet.

– Ott leszünk – felelem.

Miután Eddie és Gavin elmentek, Lake bejön hozzám a nappaliba, és lábát maga alá húzva hozzám bújik a kanapén. Átkarolom és magamhoz szorítom.

– Szomorú vagyok – mondja. – Azt reméltem, hogy mindketten ugyanazokon a napokon fogunk suliba járni. Egy percet sem tölthetünk kettesben ezek miatt a pillangós kölykök miatt.

Az ember azt hinné, hogy ha valaki ilyen közel lakik a szerelméhez, akkor annyit találkoznak, amennyit csak akarnak, de az igazság ettől nagyon távol áll. Az előző félévben Lake hétfőn, szerdán és pénteken járt iskolába, én pedig minden hétköznap. A hétfvégek nagyrészt a beadandó feladatokkal és a fiúk edzéseivel teltek. Julia szeptemberi halála után Lake-re még több teher hárult. Az életük fenekestül felfordult. Ami nagyon hiányzik, az a kettesben töltött idő. Fura, de ha a fiúk az egyik házban vannak, és mi átmegyünk a másikba, biztos, hogy pillanatokon belül ők is megjelennek. Mint ha követnének bennünket.

– Majd megoldjuk – nyugtatom meg. – Mindig megoldjuk valahogy.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Arcomat az övéhez húzza, és megcsókol. Az elmúlt egy évben mindennap csókolóztunk, és mintha mindennap egyre jobban menne.

– Most már megyek – szólal meg. – Holnap korán be kell mennem a főiskolára, hogy befejezzem az órafelvételt. Plusz jobb lesz, ha megnézem, Kel nem mászott-e rá odakint Kierstenre.

Most még a gondolat is nevetségesnek tűnik, de néhány év, és maga lesz a valóság. Még huszonöt évesek sem leszünk, de már kamaszokat kell nevelnünk. Elég félelmetes.

– Várj egy kicsit! – állítom meg. – Mi a terved holnap estére?

Lake grimaszol egyet.

– Micsoda kérdés ez? Te vagy a tervem. Minden áldott nap te vagy.

– Akkor jó – felelem. – Eddie és Gavin beleegyeztek, hogy elviszik a fiúkat. Hétkor találkozunk.

Hirtelen felderül az arca, és elmosolyodik.

– Te most igazi randira hívsz? – kérdezi.

Bólintok.

– Hát, elég bénán csinálod. Mint mindig. A lányok arra vágynak, hogy *megkérdézzék* őket, nem arra, hogy *kész helyzet elé állítsák* őket.

Próbálja játszani a nehezen megkaphatót, de hiába. Már az enyém. Azért persze veszem az adást. Féltérdre ereszkedem előtte, és a szemébe nézek.

– Lake, megisztelnél azzal, hogy holnap este velem tartasz egy randevúra? – kérdezem.

Hátradől a kanapén, és elfordítja a fejét.

– Nem is tudom. Nagyon elfoglalt vagyok – mondja. – Megnézem a beosztásomat, és majd értesítelek.